

Arrest

nr. 210 649 van 9 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERMEERSCH *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 september 2015 en heeft op 18 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 24 oktober 2016, 12 juli 2017 en 28 augustus 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 25 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Iraaks staatsburger te zijn van Arabische origine. U bent afkomstig uit Madhatiya in de provincie Babil en u bent aanhanger van de sjiiitische streek van de islam.

U verklaart dat u in 2010 voor de Iraakse autoriteiten bent beginnen werken. Aanvankelijk werkte u als automecanicien voor de politie en na enige tijd werd u overgeplaatst naar de inlichtingendiensten. U moest informatie verzamelen over netwerken en milities door bepaalde personen te bespioneren en te schaduwen en u deed ook bewaking. Daarnaast had u ook een klerenwinkel waarin uw neef werkte.

Op 12 juni 2015 kreeg u de opdracht om ene A. T., de leider van een Hezbollaheenheid in het noorden van Babil, te arresteren. U kreeg telefoon van uw vriend H. N. A. S., een medewerker van de federale politie die aan een checkpoint stond die gecontroleerd werd door zowel politiediensten als mensen van Hezbollah. Hij was te weten gekomen dat A. T. in de richting van Al Musayab aan het rijden was. U lichtte meteen uw collega's aan de checkpoint van Al Musayab in en u belde naar uw overste R. A. Hij belde op zijn beurt naar zijn overste R. A. K. en die gaf vijf SWAT-teams het bevel naar de checkpoint van Al Musayab te gaan om A. T. er te arresteren. Enkele van uw collega's van de inlichtingendienst zijn meegegaan met de SWAT-teams om A. T. in te rekenen. Bij zijn arrestatie bleek A. T. echter gewond, hij was beschoten. A. T. werd naar het ziekenhuis gebracht, maar overleed de volgende dag. U en uw teamleden werden beschuldigd van de moord op A. T., waarna enkele leden van het SWAT-team door Hezbollah werden vermoord.

Op 15 juni 2015 werd u samen met enkele collega's gearresteerd door een medewerker van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en in Bagdad opgesloten omwille van de beschuldiging van moord op A. T. Op 1 juli 2015 werd u vrijgekocht. Hierna bleef u enkele dagen thuis, waarna u terugging naar uw werk en u vernam dat u was overgeplaatst naar een SWAT-team. Uit angst om ook vermoord te worden door Hezbollah bleef u overnachten op het werk. Toen u vernam dat u op een opdracht zou worden gestuurd waarbij u zou kunnen worden gedood, bent u naar Bagdad gegaan om uw vertrek uit uw land voor te bereiden.

Uiteindelijk hebt u op 22 augustus 2015 Irak vanuit Bagdad per vliegtuig verlaten. U reisde via Iran naar Turkije, stak de Middellandse Zee over en reisde verder naar België, waar u op 10 september 2015 aankwam. Op 18 september 2015 hebt u in België asiel aangevraagd. Toen u onderweg was naar België hebben onbekenden uw kledingwinkel in brand gestoken. Daarnaast verklaart u dat uw huis door de overheid in beslag werd genomen omdat u uw hypotheeklening niet meer kunt afbetalen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van uw werkbadge, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw kieskaart, kopieën van twee arrestatiebevelen, foto's van een klerenwinkel, een print-out van een sms, een kopie van uw diploma, een kopie van een lijst met namen, kopieën van ontslagbrieven, een kopie van een brief aan een onderzoekcomité, een kopie van een huiszoekingsverslag, een kopie van een badge van de speciale inlichtingeneenheden, een kopie van een bevel tot vrijlating, een kopie van een attest over de inlevering van een wapen, een kopie van een arrestatiebevel van A.-H. A.-S., een kopie van een arrestatiebevel van SWAT, een kopie van een brief over uw verblijf in België, een kopie van een lijst met namen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met uw autoriteiten en met Hezbollah. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst valt het op dat u opmerkelijk vage verklaringen aflegt over A. T., de persoon die aan de basis ligt van uw problemen en omwille van wiens arrestatie en dood u uw land hebt moeten ontvluchten. U verklaarde dat uw job erin bestond om verdachte personen te schaduwen, te bewaken en informatie over hen verzamelen (CGVS I p.9, CGVS II p.15), dit deed u onder andere door verschillende bronnen aan te spreken. U verklaarde dat u ook A. T. op deze manier hebt opgespoord. U en uw team kregen zijn dossier in handen en gedurende een week à tien dagen hebben jullie de plaatsen waar hij regelmatig kwam in de gaten gehouden en kreeg u informatie van verschillende mensen over waar hij was gesignaleerd (CGVS III p.6,7,8,9,10). In dit opzicht is het bijzonder opmerkelijk dat u zo goed als niets kunt vertellen over deze A. T.. Zo kent u zijn werkelijke volledige naam niet, hoewel die volgens u

wel in zijn dossier was genoteerd, weet u niet tot welke stam hij behoort, weet u niet hoe zijn vrouw heet, noch hoeveel kinderen hij heeft en wanneer u wordt gevraagd om de locaties van de kantoren van zijn groepering te beschrijven, kwam u niet verder dan te stellen dat die "in het centrum" liggen (CGVS III p.6,7,8,9). Gezien de aard van uw beweerde functie bij de inlichtingendienst en gezien het belang van de persoon A. T., is het bijzonder onaannemelijk dat u hierover dergelijke beperkte kennis aan de dag legt. Hierdoor wordt uw betrokkenheid bij de operatie om A. T. in te rekenen alvast ernstig ondermijnd.

Over de arrestatie van A. T. zelf legde u verder ook weinig coherente verklaringen af. Zo beweerde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) namelijk dat drie van uw collega's met het SWAT-team waren meegegaan om A. T. in Al Musayab te arresteren, namelijk S. H., W. Q. en M. A. M. (DVZ Verklaring vraag 3.5). In het kader van uw eerste gehoor bij het CGVS herhaalde u dat S., W. en M. mee waren met de SWAT-teams (CGVS I p.19). Bij uw tweede gehoor ten overstaan van het CGVS verklaarde u echter dat slechts twee van uw collega's met de SWAT-teams meegingen, namelijk M. en W. (CGVS II p.17,20). Over S. was plots geen sprake meer. Wanneer u hierop werd gewezen, antwoordde u dat de tweede keer niet over S. werd gevraagd (CGVS III p.1). Uit de verschillende gehoorverslagen blijkt echter duidelijk dat u louter werd gevraagd wie meeging met het SWAT-team, waarna u de ene keer drie collega's vermeldde en de andere keer twee (CGVS I p.19, CGVS II p.17). Uw verklaring volstaat dus geenszins om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

Voorts verklaarde u dat u na de dood van A. T. samen met enkele collega's werd gearresteerd en dat jullie een tweetal weken later werden vrijgekocht. Over het bedrag dat was betaald voor uw vrijlating, was u echter tegenstrijdig. Bij de DVZ beweerde u immers dat u werd vrijgelaten omdat er 170 miljoen dinar werd ingezameld (DVZ Verklaring vraag 3.5), terwijl u bij uw eerste gehoor bij het CGVS aanvankelijk verklaarde dat er 120 miljoen Iraakse dinar werd betaald voor uw vrijlating (CGVS I p.8), om later dan toch te beweren dat er 170 miljoen werd betaald (CGVS I p.18,22). Bij uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat er toch 120 miljoen Iraakse dinar was betaald (CGVS II p.23). U werd erop gewezen dat u eerder had verklaard dat er geen 120, maar 170 miljoen dinar was betaald voor uw vrijlating, waarna u zei dat het inderdaad misschien 170 miljoen was, maar dat u het bedrag zelf niet had gezien (CGVS II p.24). Deze verklaring volstaat echter niet ter verschoning van uw steeds wisselende verklaring dat er 120 dan wel 170 miljoen dinar was betaald voor uw vrijlating. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Overigens verklaarde u dat in de nasleep van uw vertrek ook uw familieleden in de problemen zijn gekomen. Ook hierover was u echter weinig coherent. Bij uw eerste gehoor beweerde u immers dat uw familieleden in mei 2016 naar Al Kut (provincie Wassit) waren verhuisd omwille van uw problemen, uw zus woont ondertussen terug in Hilla bij een tante (CGVS I p.13), terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat uw moeder en uw broer pas sinds september 2016 in Al Kut zijn komen wonen omwille van uw problemen. Volgens uw verklaringen werden zij echter ook daar lastiggevallen omwille van u, waarna zij begin 2017 naar Al Azizyah (provincie Wassit) zijn verhuisd (CGVS II p.3,4). U werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen en zei dat uw familieleden in september niet naar Al Kut, maar naar Al Aziziya waren verhuisd. Erop gewezen dat u eerder had verklaard dat u had gezegd dat uw moeder en broer pas begin 2017 naar Al Aziziya waren gegaan, verklaarde u dat u zich niet kunt concentreren, dat uw moeder en broer elke dag ergens anders zijn en dat u erg bezorgd bent over hun veiligheid (CGVS II p.28). Deze verklaring is echter niet afdoende ter verschoning van de reeks vastgestelde inconsistenties in uw verklaringen die uw geloofwaardigheid op talloze manieren aantasten.

Hierbij komt dat de badge die u voorlegt ter staving van uw job bij de inlichtingendiensten geenszins kan overtuigen. U legde namelijk slechts een print van een scan van uw badge van de inlichtingendienst neer (Document 13) (CGVS II p.28), waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien zijn er duidelijke sporen dat dit document werd gefabriceerd met knip- en plakwerk. Zo is rond de logo's op deze kopie duidelijk te zien dat deze onzorgvuldig werden uitgeknipt. Hierdoor wordt de waarachtigheid van dit stuk onderuit gehaald en kunnen bijgevolg ernstige vraagtekens worden gezet bij de oprechtheid van uw verklaringen over uw tewerkstelling bij de inlichtingendienst. Aangezien de door u aangehaalde asielmotieven uit uw beweerde tewerkstelling bij de inlichtingendiensten voortvloeien, brengt dit dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ernstig in het gedrang. De kopie van uw werkbadge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (Document 12) toont weliswaar aan dat u gedurende een bepaalde periode een job bij de Iraakse overheid hebt gehad, doch niet welke precieze functie bij welke afdeling u uitoefende. Op basis van bovenstaande conclusies blijkt dat u geen duidelijk zicht biedt over de werkelijke omstandigheden waarin u uw land hebt verlaten. Op een asielzoeker rust

nochtans de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. Aan deze medewerkingsplicht hebt u verzaakt, waardoor het CGVS in het ongewisse verkeert over uw daadwerkelijke functie bij de overheid, over de omstandigheden en de werkelijke redenen van uw vertrek uit uw land van herkomst. Hierdoor maakt u niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenwet of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Aangaande de vrees voor vervolging omwille van uw job bij de overheid, dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat leden van de ordediensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonde en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkte (in welke hoedanigheid is evenwel onduidelijk, zie boven), zou dreigen te worden vervolgd of geïnterviewd. Een loutere verwijzing naar algemene informatie kan dan ook niet volstaan teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïnterviewd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden bij de overheid. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige aan uw beroep als overheidsmedewerker verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïnterviewd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als overheidsmedewerker. Dat u bij een terugkeer naar Irak plots wel zou geïnterviewd worden omwille van uw werk is dan ook niet aannemelijk.

Wat verder uw verklaring betreft dat uw huis door de overheid in beslag is genomen aangezien u uw hypotheeklening aan de overheid niet meer kunt afbetalen omdat u sinds uw vertrek uit uw land geen loon meer ontvangt (CGVS I p.6,13,25 CGVS II p.3), wordt opgemerkt dat dit bezwaarlijk als een ernstige vorm van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden beschouwd. Geenszins kan hieruit dan ook een gegronde vrees van vervolging worden afgeleid.

De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Vooreerst moet immers worden benadrukt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat in Irak een hoge graad van corruptie heerst en dat eender welk document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen, de objectieve bewijswaarde van Iraakse documenten is hierdoor uiterst relatief. Ook hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag herstellen. Over de door u neergelegde documenten moet vooreerst worden benadrukt dat u er niet in bent geslaagd ook maar één origineel exemplaar neer te leggen, alle documenten door u neergelegd zijn louter kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan. Dit geldt voor de verschillende kopieën van arrestatiebevelen (Document 5,17,18,19), het document van het onderzoekscomité (Document 11), het opsporingsbevel (Document 12), het bevel tot vrijlating (Document 14), het ontvangstbewijs na teruggave van een wapen (Document 15), de namenlijst (Document 20) – volgens u een lijst met namen van gelddonoren die mee hebben gesponsord voor uw vrijlating (CGVS I p.7,8) – en de verschillende ontslagbrieven (Document 9,10). Over deze ontslagbrieven en enkele arrestatiebevelen moet bovendien nog worden opgemerkt dat een deel van de inhoud van deze documenten werd afgedekt met een papiertje. Hierop gewezen verklaarde u dat het misschien de handtekening is van S. alias A. Z., de persoon via wie u deze kopieën hebt verkregen, die werd afgedekt (CGVS II p.28). Echter, documenten waarvan niet de volledige inhoud zichtbaar is kunnen bezwaarlijk als objectief bewijs voor uw verklaarde problemen worden beschouwd. De dreigboodschap (Document 7) kan evenmin uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen omkeren. Op geen enkele manier kan uit de door u neergelegde kopie immers worden afgeleid van wie dit bericht afkomstig is en wanneer of in welke context dit werd verstuurd. U legt ook foto's neer (Document 6)

waarover u verklaart dat het foto's zijn van uw klerenwinkel die na uw vertrek uit uw land in brand werd gestoken (CGVS I p.6). Uit deze foto's kan echter op geen enkele manier worden afgeleid dat dit uw klerenwinkel zou zijn, laat staat dat deze foto's kunnen aantonen dat u in uw land van herkomst een ernstige vrees voor vervolging hoeft te koesteren naar aanleiding van de arrestatie en dood van A. T. zoals u beweert. De overlijdensakte van uw vader (Document 1), uw identiteitskaart (Document 3), uw kieskaart (Document 4) en de kopie van uw diploma (Document 8) bevat louter persoonsgegevens over u en uw vader die hier niet worden betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Babil te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Babil onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in de provincie Babil militaire acties afspelen of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in provincie Babil niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit provincie Babil niet naar provincie Babil kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in provincie Babil en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert drie middelen aan, die luiden als volgt:

"4. IN RECHTE

4.1. eerste middel

- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 1A van de Conventie van Genève;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Samenvatting middel:

Verzoeker vreest Hezbollah omdat hij beschuldigd wordt voor de moord op één van hun leiders, A. T.. Verweester houdt in bestreden beslissing echter geen rekening met het gedetailleerd relaas van verzoeker en legt, ten onrechte, de gegronde vrees van verzoeker naast zich neer.

Begrip vluchteling

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 28 april 2016.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, 21-22).

Verweester haalt in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk zou hebben gemaakt.

Dit stemt evenwel niet overeen met de werkelijkheid. Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Irak, te verlaten. Verweester gaat uit van de verkeerde veronderstellingen.

- De heer A. T.

Verweester oordeelt in bestreden beslissing ten onrechte dat verzoeker vage verklaringen zou afleggen met betrekking tot de heer A. T.

Verzoeker wenst te preciseren dat de heer A. T. de hoofdcommandant is van Hezbollah in de regio Babel. Verzoeker stelt dat deze persoon zeer bekend is via de lokale media. Net omdat iedereen deze persoon kent, vond verzoeker het niet nodig om meer details over hem te achterhalen. Bovendien had verzoeker ook niet meer informatie nodig over de heer A. T. aangezien hij dit niet nodig had om zijn job uit te oefenen.

Niettemin kon verzoeker heel wat informatie geven over de heer A. T.:

"Hoe ziet A. T. eruit? Beschrijf zijn uiterlijk eens. Hij is redelijk groot, hij heeft een baardje. Hij is nogal struis gebouwd. Nog andere dingen? Zoals wat? Dat vraag ik u, het is aan u om hem te beschrijven. Zoals ik al zei, hij is groot, struis, heeft een baardje, heeft een rond gezicht, zijn haar is nogal kort (AZ beeldt jommekeskapsel uit). Hoe heet zijn groepering? Kataib Hezbollah. Hij is de leider, verantwoordelijke van Kataib Hezbollah in Noord Babil. Zijn ontmoetingsplaatsen en bureaus, waar zijn die precies? Geef eens de precieze locatie? Al Al Mussayib en Al Iskaderiya en in Mahawi."

(Administratief dossier verweerder, verslag van derde verhoor 28 augustus 2017, p. 18)

Verzoeker heeft alle informatie waarover hij beschikt meegedeeld aan verweerder. Verweerder verwacht het onmogelijke van verzoeker om informatie te geven waarover hij niet beschikt.

- Samenstelling SWAT-team

Verweerder stelt in bestreden beslissing ten onrechte dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd betreffende de deelname van de heer S. H. aan de operatie.

Verzoeker wenst te benadrukken dat bij de start van het verhoor hij erop werd gewezen te antwoorden op de vragen met precisie en op een gerichte wijze.

Verzoeker volgde de instructies op van verweerder en beantwoorde haar vragen nauwkeurig:

“Wie stond er allemaal aan die checkpoint? Politie. Niet uw dienst, M.? Toen we info kregen, zijn 2 van mijn collega's mee vertrokken naar de checkpoint. Wie? M. en W. Mee met wie vertrokken? Met Swad.”

(Administratief dossier verweerder, verslag van tweede verhoor 12 juli 2017, p. 17)

“Van waar moesten zij dan vertrekken naar Al Musaya? W. en M.? En Swat. Allemaal. Swat zijn gekomen uit Al Hilla. En W. en M.? W. was in Al Musayab en M. was onderweg. Zij hebben elkaar onderweg opgehaald en meegenomen.”

(Administratief dossier verweerder, verslag van tweede verhoor 12 juli 2017, p. 20)

Gezien het belang dat verweerder hecht aan het al dan niet aanwezig zijn van de heer S. H. op dat moment, had ze verzoeker uitdrukkelijk kunnen vragen naar de heer S. H. Zoals bovenstaande fragmenten aantonen liet verweerder volledig na dit te doen. Bovendien vroeg verweerder ook nooit expliciet naar wie er op het moment van de operatie aanwezig was.

Integendeel, verweerder gebruikt deze weinig precieze vraagstelling ten onrechte als argument in bestreden beslissing. Verweerder verliest hierbij echter uit het oog dat als haar vraagstelling niet nauwkeurig is, verzoeker ook niet de informatie kan meedelen die zij wil bereiken met haar vragen.

Daarnaast heeft verzoeker ondertussen vernomen dat de heer W. Q., een collega van hem die destijds deelnam aan de operatie, vermoord is. Meer bepaald was de heer W. Q. teruggekeerd naar Irak vanuit België om zijn moeder te zien. Bij zijn terugkeer werd de heer W. Q. vermoord. Ook dit voorval toont aan dat een terugkeer voor verzoeker onmogelijk is. Verzoeker zal trachten in de mate van het mogelijke hiervan de nodige bewijzen verzamelen.

- Informatie met betrekking tot familie van verzoeker

Verweerder besluit ten onrechte in bestreden beslissing dat verzoeker zijn verklaringen over zijn familie zijn geloofwaardigheid op talloze manieren zou aantasten.

Verweerder houdt in bestreden beslissing absoluut geen rekening met het feit dat verzoeker het emotioneel zeer zwaar heeft. Verzoeker is zeer bezorgd om zijn familie en de omstandigheden waarin zij moeten zien te overleven. Deze emoties brengen immens grote angsten teweeg bij verzoeker.

“U zei nu dat ze begin 2017 naar Aziziya zijn verhuisd? Mijn aandacht, ik kan me niet concentreren, elke dag zijn ze ergens anders. Ik ben erg bezorgd over hun veiligheid. Wat vrees je dat er zou gebeuren als u zou terugkeren? Ik vrees alles.”

(Administratief dossier verweerder, verslag van tweede verhoor 12 juli 2017, p. 28)

Ondanks deze bezorgdheden van verzoeker, weigert verweerder deze in acht nemen. Verweerder besluit ten onrechte dat verzoeker onwaarheden zou hebben verklaard gedurende zijn verhoren.

- Badge van verzoeker

Verweerder stelt in bestreden beslissing dat de badge van verzoeker niet zou kunnen overtuigen en dat de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Echter was het nooit de bedoeling van verzoeker om verweerder om de tuin te leiden. In zijn verklaringen zegt verzoeker duidelijk niet dat het gaat om een kopie van zijn eigen badge.

Dit is een kopie van uw badge? Geen ministeriebadge, maar van M., ik gebruik de andere badge als ik buiten ga. Dat ziet er nu toch echt heel fake uit. Je ziet de knipboorden nog bij dat logo en de handteling is precies met paint getekend? Het is gewoon een soort van... Op checkpoints toon ik de andere badge.”

(Administratief dossier verweerder, verslag van tweede verhoor 12 juli 2017, p. 28)

Hoewel verzoeker reeds aangeeft dat hij de badge die afgebeeld wordt, niet gebruikt, blijft verweerder ten onrechte vasthouden aan het idee dat dit wel het geval is.

“Mijn originele badge is de andere. Dit is dus echt een kopie van uw badge. Die badge is op een kopiemachine gelegd en dit is eruit gekomen? Nee. Toen ik ben overgeplaatst naar Swat hebben ze alle badges ingenomen. Ik heb het van de persoon bij wie dat op zijn computer is bewaard een kopie gevraagd om af te drukken. Dit is eruit gekomen. Het is dus een print van een scan van uw badge? Bijna. Zoiets.”

(Administratief dossier verweerder, verslag van tweede verhoor 12 juli 2017, p. 28, verzoeker zet vet)

Verzoeker legde deze badge slechts voor als een voorbeeld over hoe de badge eruitziet in de praktijk. Tijdens de verhoren bij verweerder, zei verzoeker nooit uitdrukkelijk dat dit een kopie van zijn badge zou zijn.

Bijgevolg kan verweerster deze beweringen niet langer aanhouden en beoordeelt ze de kopie van de badge die verzoeker voorlegt op een foutieve wijze.

- Bedrag vrijkoping

Verweerster verwijt verzoeker in bestreden beslissing dat hij geen eenduidige verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot het bedrag dat leidde tot zijn vrijlating.

Verzoeker vermeldt dat hij zelf het geld nooit heeft gezien. Verzoeker zat immers in de gevangenis. Dit in combinatie met de stress die verzoeker had voor de verhoren bij verweerster, leidt ertoe dat hij zich vergist heeft van bedrag. Niettemin heeft verzoeker dit telkens rechtgezet wanneer hij hierop werd gewezen.

Bovendien heeft verzoeker bij de aanvang van het derde verhoor bij verweerster aangegeven dat hij gemakkelijk vergeet:

Ik wil nog even melden dat ik nogal vergeetachtig ben sinds de problemen die ik heb meegemaakt. Tijdens het derde interview heeft u mij ook vragen gesteld waarop ik niet kon antwoorden, omdat ik vergeetachtig ben."

(Administratief dossier verweerster, verslag van derde verhoor 28 augustus 2017, p. 2)

Verweerster legt volledig naast zich neer dat de drie verhoren plaatsvonden verspreid over een zeer lange periode. De Belgische asielprocedure laat mensen ontzettend lang wachten in collectieve opvang waarbij elke structuur ontbreekt. Verder is er amper activiteit om handen of wat dan ook om geest scherp te houden. Daarenboven is het nu eenmaal zo dat herinneringen minder scherp worden hierdoor. Het minste wat mag verwacht worden van verweerster is een beetje begrip voor minimale feitelijke fouten van verzoeker.

Verweerster besteedt te weinig aandacht aan deze situatie waarin verzoeker verkeert en zijn emotionele toestand.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'

(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2^e kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker wordt beschuldigd van de moord op de leider van Hezbollah in het noorden van Babibl, de heer A. T.. Om deze reden vreest verzoeker vervolging door Hezbollah.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging"

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen"

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Voor verzoeker is het onmogelijk om de bescherming van de Iraakse autoriteiten in te roepen tegen de vervolgingen door Hezbollah.

Dit middel is bijgevolg gegrond.

4.2. tweede middel

- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 1A van de Conventie van Genève;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Samenvatting middel:

Verweerster houdt in bestreden beslissing onvoldoende rekening met het specifieke profiel van verzoeker die deel uitmaakte de Iraakse inlichtingendiensten en de Iraakse politie. Dit profiel leidt ertoe dat verzoeker bij terugkeer naar Irak een reële kans op vervolging heeft.

Profiel verzoeker – risicoprofiel

Verzoeker trad in 2012 in dienst bij de Iraakse Federale politie. Verweerster trekt de tewerkstelling van verzoeker eigenlijk niet in twijfel.

Bijgevolg heeft verzoeker een risicoprofiel, hetgeen ook blijkt uit de eigen informatie van verweerster:

“Een groot aantal risicogroepen kan worden onderscheiden in Irak. Naargelang de situatie waarin hij zich bevindt, moet de asielzoeker kunnen aantonen dat hij tot een bepaalde risicogroep behoort (...) In sommige gevallen wordt de status van vluchteling toegekend omdat men tot een bepaalde groep behoort. (...) Hieronder wordt een niet-limitatief overzicht gegeven van de risicogroepen in Irak, waarbij de aandacht uit gaat naar de risicoprofielen waar het CGVS in haar dagelijkse werking voornamelijk mee in aanraking komt:

- religieuze en etnische minderheden, zoals christenen, jezidi, bahai, joden; Assyriërs, Armeniërs, Turkmene, Palestijnen, Shabakken;
- personen die een hoge of leidinggevende functie hadden in het voormalige regime van Saddam Hoessein;
- personen die geassocieerd worden met de buitenlandse aanwezigheid in het land;
- (ex-)militairen;
- politieagenten;

Politically motivated violence targeting politicians, government employees, civil servants and security personnel persisted after the end of the 2006-2007 civil war. 69 The police are the main targets of this kind of violence. Relatives of police officers can also be targeted. ” (stuk 6, CGRA-CGVS, “Beleidsnota Irak”, 3 september 2015, http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1441351644_dir-website-countryinfo-iraq-beleidsnota-201506-working-copy.pdf et COI Focus Iraq, 29 may 2015, http://www.ecoi.net/file_upload/1788_1439461345_coi-focus-iraq-security-situation-in-south-iraq-0.pdf).

Verzoeker loopt bij terugkeer naar het land van herkomst een zeer reële kans op vervolging louter omwille van die tewerkstelling. In de bestreden beslissing maakt verweerster een foutieve analyse van de beschikbare objectieve informatie. Objectieve informatie wijst immers op een systematische visering van de ordedienst door terroristische elementen:

“Islamic State attacked an Iraqi police checkpoint near the southern city of Najaf on Sunday, killing seven policemen as government forces in the north made more gains against the militants in Mosul, their last major stronghold in the country.”

(stuk 3, Reuters, Islamic State attacks Iraqi police near Najaf, kills seven,, 1 januari 2017, <http://www.reuters.com/article/us-mideast-crisis-iraq-attack/islamic-state-attacks-iraqi-police-near-najaf-kills-seven-idUSKBN14L0X3>)

“An attack by suicide bombers on a police station in the northern Iraqi city of Samarra has killed three policemen.

Officials said four gunmen wearing suicide vests assaulted the Mutawakil district police station in Samarra late on January 2, taking control of it.”

(stuk 4, Radio Free Europe, Attack On Iraqi Police Station Kills Three, 3 januari 2017, <https://www.rferl.org/a/iraq-attack-police-samarra-islamic-state/28211021.html>)

““Two IS militants, who have been hiding in Mosul's Old City since battles were ongoing there, attacked Federal Police using guns and hand grenades, killing two personnel,” the source told Shafaq News on Saturday. Police responded killing the militants immediately, according to the source.”

(stuk 5, Iraqi News, Two police personnel killed in armed attack in Mosul, 30 september 2017, <https://www.iraqinews.com/iraq-war/two-police-personnel-killed-armed-attack-mosul/>)

4.3. derde middel

- Schending van artikel 48/4 §2, b en/of c van de Vreemdelingenwet;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Samenvatting middel:

Verweerster houdt in de bestreden beslissing geen rekening met de onveilige levensomstandigheden in Babel. De veiligheidssituatie van Babil wordt in dit middel uitgebreid toegelicht.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term ‘asielaanvraag’ dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker. Er is geen twijfel over het feit dat verzoeker afkomstig is uit Irak, meer bepaald uit de provincie Babil.

Verweerster bespreekt in de bestreden beslissing, aangaande de toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut, de veiligheidssituatie in Zuid-Irak. Verweerster haalt aan dat IS haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Verweerster komt in de bestreden beslissing tot de conclusie dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Volgens verweerster is er bijgevolg, voor burgers in Zuid – Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verweerster houdt in haar bestreden beslissing onvoldoende rekening met de aanwezige objectieve informatie die aantoont dat de situatie voor burgers in Zuid – Irak allesbehalve veilig is.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Babil. Zoals blijkt uit objectieve informatie blijft de veiligheidssituatie er uiterst precair. Naarmate IS in het Noorden teruggedrongen wordt beroept het zich op grote en bloedige aanslagen in het sjiitische Zuiden om de druk op haar posities te verlichten. Ook verweerster erkent deze evolutie in de bestreden beslissing

"In the face of the latest developments, Sadiq al-Labban, a member of parliament for the Basra governorate, told Al-Monitor, "IS has sought for long to carry out terrorist attacks in the Shiite holy shrines such as Najaf and Karbala as part of religious hatred of this Muslim sect."

He added, "IS seeks to instigate a strife between Shiites and Sunnis to ignite a yearslong sectarian war that would enable the organization to remain in Iraq."

Labban underestimated the attack in Najaf, stressing that "the attack is a simple breach that did not achieve the objectives of IS. It points at its poor capabilities and weak sleeper cells in the central and southern parts that are under the control of the PMU and Joint Operations Command in charge of securing border governorates, especially Karbala and Najaf."

He added, "The residents of the central and southern parts are a reason behind the failure of IS. They are fighting IS alongside security forces, particularly since IS considers them infidels to Islam and allows their murder."

Although Labban underestimates IS capacity to carry out attacks in the central and southern parts of the country, the Central Criminal Court in Baghdad that handles terrorism and organized crime-related offenses revealed Aug. 31 that the organization is turning intertwining orchards and farms in the Baghdad Belts adjacent to the central and southern cities into bases for its members, especially suicide bombers, and training facilities for its fighters."

(stuk 8, Al-Monitor, Losing ground in north, IS targets Iraq's Shiite south, 18 januari 2017, te consulteren via: : <http://www.al-monitor.com/pulse/originals/2017/01/islamic-state-shiite-southern-iraq.html#ixzz4dvgtBWJe>)

In Babil vinden er heel wat bomaanslagen plaats zoals blijkt uit recente objectieve informatie:

"Two suicide attacks targeted civilians Friday in a Shiite region south of the Iraqi capital, leaving at least 22 people dead and dozens wounded. ISIS, the Sunni terror movement, claimed responsibility for both attacks, but CNN cannot independently verify its assertion. The attacks are the latest strikes in a country on edge over violence during the holy month of Ramadan and the intensified war against ISIS. Operations are underway in both Syria and Iraq. One of Friday's strikes killed and wounded civilians in an outdoor market in the town of al-Musayab. At least 22 people died and more than 30 others were wounded, security officials in Iraq told CNN. The majority Shiite town is about 75 kilometers, or more than 46 miles, south of Baghdad in Babil province."

(stuk 10, CNN, "Suicide attacks in Iraqi Shiite region target civilians", 9 juni 2017, te consulteren op <http://edition.cnn.com/2017/06/09/middleeast/iraq-suicide-attacks/index.html>, verzoeker zet vet)

"A security source told Baghdad Today that two improvised explosive devices (IEDs) exploded late Monday near a patrol of al-Hashd al-Shaabi (Popular Mobilization Units) in Jurf Al-Nasr (formerly known as Jurf Al Sakhar) in northern Babil, leaving one fighter dead and five others wounded."The three wounded were taken to a hospital for treatment." the source added. Violence in the country has surged further with the emergence of Islamic State Sunni extremist militants who proclaimed an "Islamic Caliphate" covering parts in Iraq and Syria in 2014."

(stuk 11, Iraqi News, "Six paramilitary fighters killed, wounded in double bombing in Babil", 8 augustus 2017, <https://www.iraqinews.com/iraq-war/six-paramilitary-fighters-killed-wounded-double-bombing-north-babil/>, verzoeker zet vet)

"Unknown gunmen in vehicles opened fire on people on street 60 in Hillah, leaving five killed and the sixth wounded," the source told Baghdad Today. The victims and the injured used to live in southern Baghdad before moving to Babil. Violence in the country has surged further with the emergence of Islamic State Sunni extremist militants who proclaimed an "Islamic Caliphate" in Iraq and Syria in 2014. A monthly count by the United Nations Assistance Mission in Iraq (UNAMI), which excludes security

members deaths, said 297 Iraqis, were killed and injured due to violence and armed conflicts during the month of August. Baghdad was the most affected province with 45 deaths and 135 injuries.”

(stuk 12, Iraqi News, Five persons killed, sixth injured in armed attack in Babil, 24 september 2017, te consulteren op <https://www.iraqinews.com/iraq-war/five-persons-killed-sixth-injured-armed-attack-babil/>, verzoeker zet vet)

“Two paramilitary personnel were wounded in a bomb blast in northern Babil, a security source said on Monday. Speaking to Alghad Press, the source said, “a bomb, placed on the side of the road, exploded targeting a patrol of al-Hashd al-Shaabi [Popular Mobilization Forces] in Jurf al-Nasr, north of Babil.” “The blast left two personnel seriously wounded,” the source added. Violence in the country has surged further with the emergence of Islamic State Sunni extremist militants who proclaimed an “Islamic Caliphate” in Iraq and Syria in 2014”

(stuk 13, Iraqi News, “Two paramilitary personnel wounded in bomb blast in Babil”, 16 oktober 2017, te consulteren <https://www.iraqinews.com/iraq-war/two-paramilitary-personnel-wounded-bomb-blast-babil/>, verzoeker zet vet)

De veiligheidssituatie in Zuiden van Irak gaat bijgevolg steeds meer achteruit. De gewapende conflicten in het begin van 2014 joegen honderdduizenden mensen van de steden Fallujah en Ramadi naar andere provincies. Hierdoor worden andere provincies in het Zuiden van Irak en zo ook de provincie Al Muthama overspoeld met Internally Displaced Persons (IDP's). Tegen het eind van de zomer 2014, toen ISIS het district van Mosul en Sinjar overnam, liep het aantal IDP's op tot 1.7 miljoen mensen. Vandaag leven er 3.2 miljoen IDP's in Irak, waarvan er 2.3 miljoen in Centraal en Zuid-Irak wonen.

“However, the situation in general for IDPs remains extremely worrisome. There are still only a handful of large international aid agencies with consistent operations in central Iraq: local groups continue to provide the most regular response in hard-to-reach areas, but their capacity is limited.

(...)The internal displacement driven by the spread of ISIS in Iraq in 2014 continues through today. There are now 3.3 million IDPs in the country, with roughly one million of those in Anbar and Baghdad in the central region. In addition, as the government of Iraq moves to reclaim Mosul from IS in Ninewa governorate, civilians from the areas near Mosul – known as the Mosul corridor and including parts of Ninewa and Salahaddin provinces – have been fleeing for months: roughly 100,000 people have left the region because of military activity that was part of the lead-up to the direct attack on Mosul, and one million or more may join that outflow in the coming weeks.

(stuk 7, Refugees International, field report, 15 november 2016, te consulteren op <https://static1.squarespace.com/static/506c8ea1e4b01d9450dd53f5/t/582a4dbf6b8f5b41b55673bf/1479167434156/20161115+Iraq.pdf>, verzoeker zet vet)

Uiteraard heeft het gewapend conflict ook humanitaire gevolgen, en niet op zijn minst in Zuid-Irak. Ook met deze omstandigheden dient verweerster rekening te houden bij haar beoordeling in het kader van het subsidiaire beschermingsstatuut.

Uitgedrukt in percentages valt op dat de grote hoeveelheid van de opvangmogelijkheden voor IDP's in het zuiden ondermaats zijn. Er geen goede levensomstandigheden en de toegang tot gezondheidszorg is er extreem laag.

“Massive protests began in Iraq on July 31 rejecting lack of services and government corruption: Popular demonstrations against poor services and corruption have continued since July 31 in Baghdad, Diyala, Sulaimaniya, and throughout southern Iraq. Although protests over service shortages had previously occurred in June in Basra, they did not spark demonstrations that were either continuous or broadly based through southern Iraq. Popular anger has been directed at local governments over power and water shortages and at the Electricity Minister. Central government officials from across the spectrum, including PM Abadi, have endorsed the protesters' demands as legitimate and have simultaneously warned against politicization and escalation of security.” (stuk 9, “Iraq Situation Report: August 14 – 17, 2015”, Institute for the Study of War, geraadpleegd op 24 augustus 2015, te consulteren op: <http://iswiraq.blogspot.be/2015/08/iraq-situation-report-august-14-17-2015.html>, verzoeker zet vet)

De huidige toestand in Irak is in die mate slecht dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 c) Vreemdelingenwet. Dit blijkt eveneens uit het een nieuw conflict tussen Koerdistan en Irak dat elk moment kan uitbreken. Dit is zeer nefast voor de veiligheid van Irakese burgers.

Nu het referendum plaatsvond op 25 september 2017 over de onafhankelijkheid van de veiligheid van de Koerdische regio, kan de veiligheid van Irakese burgers nog minder verzekerd worden. Koerdische regio, kan de veiligheid van Irakese burgers nog minder verzekerd worden.

“(…)

(…)

(…)

(…)

(…)”

Vandaag vindt in de nasleep van het onafhankelijkheidsreferendum een beangstigende escalatie plaats, die de kiemen in zich draagt van een nieuw conflict, waarbij de Iraakse veiligheidstroepen en milities enerzijds en de Koerdische Peshmerga anderzijds tegenover elkaar staan.

"(...)

(...)

(...)

(...)"

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Irak overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweester van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweester focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweester verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land. Aan verzoeker dient de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker informatie toe met betrekking tot de evolutie van de veiligheidssituatie in Irak (stukken 3-17).

Met een aanvullende nota van 4 september 2018 legt de verwerende partij volgende documenten voor: 'COI-Focus Irak, De veiligheidssituatie in Zuid Irak' van 28 februari 2018 en de 'COI-Focus Irak, de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer' van 11 oktober 2017.

Met een aanvullende nota van 24 augustus 2018 legt verzoeker de volgende bijkomende stukken neer:

- stuk 18: memo van bevel tot arrestatie
- stuk 19: bestuurlijke bevelen van het directoraat voor pensioenen
- stuk 20: arrestatiebevel tegen broer en moeder
- stuk 21: berichten in verband met de onderzoeksraad
- stuk 22: directiebevel van de afdeling administratie van de politie
- stuk 23: bewijzen van overlijden van W. S. Q. A.-J.
- stuk 24: aanstelling van een advocaat voor verzoekers moeder
- stuk 25: berichten in verband met het arrestatiebevel tegen verzoeker
- stuk 26: vonnis rechtbank van binnenlandse veiligheid
- stuk 27: identiteitskaarten
- stuk 28: politiekaart
- stuk 29: psychologische attest van verzoeker

Verzoeker voert verder aan dat zijn broer in augustus 2018 negen dagen werd vastgehouden door de inlichtingendiensten. Verder legt verzoeker nog bijkomende stukken neer met betrekking tot de evolutie van de veiligheidssituatie in Irak (stukken 30-45).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 479/001, p. 95-96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C277/11, *M.M.*, pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico

op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de bestreden weigeringsbeslissing

Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan de door verzoeker verklaarde vervolgingselementen. Deze beoordeling steunt op de volgende motieven:

(i.) Verzoekers verklaringen over A. T., die aan de basis ligt van zijn problemen en omwille van wiens arrestatie en dood hij het land moest ontvluchten.

Verzoeker verklaart dat zijn job erin bestond om verdachte personen te schaduwen, te bewaken en informatie te verzamelen (CGVS I p.9, CGVS II p.15). Hij deed dit door verschillende bronnen aan te spreken. Hij zou ook A. T. op deze manier hebben opgespoord. Verzoeker en zijn team kregen zijn dossier in handen en gedurende een week à tien dagen hielden ze de plaatsen waar hij regelmatig kwam in de gaten en kreeg hij informatie van verschillende mensen over waar hij was gesignaleerd (CGVS III p.6,7,8,9,10). Het is opmerkelijk dat hij zo goed als niets kon vertellen over deze A. T. Zo kent hij diens werkelijke volledige naam niet, hoewel die volgens hem wel in zijn dossier was genoteerd, weet hij niet tot welke stam hij behoort, weet hij niet hoe zijn vrouw heet, noch hoeveel kinderen hij heeft en wanneer hem wordt gevraagd om de locaties van de kantoren van zijn groepering te beschrijven, kwam hij niet verder dan dat die “*in het centrum*” liggen (CGVS III p.6,7,8,9). Gezien de aard van de beweerde functie bij de inlichtingendienst en het belang van de persoon A. T., is het bijzonder onaannemelijk dat verzoeker hierover zo'n beperkte kennis aan de dag legt. Hierdoor wordt verzoekers betrokkenheid bij de operatie om A. T. in te rekenen ernstig ondermijnd.

(ii.) Verzoekers verklaringen over de arrestatie van A. T. zijn niet coherent.

Zo beweerde hij bij de DVZ dat drie van de collega's met het SWAT-team waren meegegaan om A. T. in Al Musayab te arresteren, namelijk S. H., W. Q. en M. A. M. (DVZ Verklaring vraag 3.5). In het eerste gehoor bij het CGVS herhaalde hij dat S., W. en M. mee waren met de SWAT-teams (CGVS I p.19). Bij het tweede interview op het CGVS verklaarde hij echter dat slechts twee van zijn collega's met de SWAT-teams meegingen, namelijk M. en W. (CGVS II p.17,20). Over S. was plots geen sprake meer. Aldus verklaarde hij de ene keer dat drie collega's meegingen en de andere keer twee (CGVS I p.19, CGVS II p.17).

(iii.) Verzoeker verklaarde dat hij na de dood van A. T. samen met enkele collega's werd gearresteerd en dat zij een tweetal weken later werden vrijgekocht. Over het bedrag dat was betaald voor zijn vrijlating, was verzoeker tegenstrijdig. Bij de DVZ beweerde hij dat hij werd vrijgelaten omdat er 170 miljoen dinar werd ingezameld (DVZ Verklaring vraag 3.5), terwijl hij bij het eerste gehoor bij het CGVS aanvankelijk verklaarde dat er 120 miljoen Iraakse dinar werd betaald voor zijn vrijlating (CGVS I p.8), om later dan toch te beweren dat er 170 miljoen dinar werd betaald (CGVS I p.18,22). Bij het tweede gehoor bij het

CGVS verklaarde hij dan weer dat er 120 miljoen Iraakse dinar was betaald (CGVS II p.23). Erop gewezen dat hij eerder had verklaard dat er geen 120, maar 170 miljoen dinar was betaald voor zijn vrijlating, zei hij dat het inderdaad misschien 170 miljoen was, maar dat hij het bedrag zelf niet had gezien (CGVS II p.24). Deze verklaring volstaat echter niet ter verschoning van zijn steeds wisselende verklaring dat er 120 dan wel 170 miljoen dinar was betaald voor zijn vrijlating.

(iv.) Verzoeker verklaarde dat in de nasleep van zijn vertrek ook zijn familieleden in de problemen zijn gekomen. Bij het eerste gehoor verklaarde hij dat zijn familieleden in mei 2016 naar Al Kut (provincie Wassit) waren verhuisd omwille van zijn problemen; zijn zus woont ondertussen terug in Hilla bij een tante (CGVS I p.13).

In het tweede gehoor verklaarde hij dat zijn moeder en zijn broer pas sinds september 2016 in Al Kut zijn komen wonen omwille van zijn problemen. Volgens zijn verklaringen werden zij echter ook daar lastiggevallen omwille van hem, waarna zij begin 2017 naar Al Azizyah (provincie Wassit) zijn verhuisd (CGVS II p.3,4). Geconfronteerd met het verschil in verklaringen zei hij dat zijn familieleden in september niet naar Al Kut, maar naar Al Aziziya waren verhuisd. Erop gewezen dat hij eerder had verklaard dat zijn moeder en broer pas begin 2017 naar Al Aziziya waren gegaan, verklaarde hij dat hij zich niet kon concentreren, dat zijn moeder en broer elke dag ergens anders zijn en dat hij erg bezorgd is over hun veiligheid (CGVS II p.28). Deze verklaring is echter niet afdoende ter verschoning van de reeks vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen die de geloofwaardigheid op talloze manieren aantasten.

(v.) De badge die hij voorlegt ter staving van zijn job bij de inlichtingendiensten is niet overtuigend. Hij legde namelijk slechts een print van een scan van zijn badge van de inlichtingendienst neer (Document 13) (CGVS II p.28), waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Er zijn duidelijke sporen dat dit document werd gefabriceerd met knip- en plakwerk. Zo is rond de logo's op deze kopie duidelijk te zien dat deze onzorgvuldig werden uitgeknipt. Hierdoor wordt de waarachtigheid van dit stuk onderuit gehaald en kunnen bijgevolg ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de oprechtheid van de verklaringen over zijn tewerkstelling bij de inlichtingendiensten. Aangezien de door hem aangehaalde asielmotieven uit zijn beweerde tewerkstelling bij de inlichtingendiensten voortvloeien, brengt dit de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ernstig in het gedrang. De kopie van zijn werkbadge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (Document 12) toont weliswaar aan dat hij gedurende een bepaalde periode een job bij de Iraakse overheid had, doch niet welke precieze functie bij welke afdeling hij uitoefende. Verzoeker biedt geen duidelijk zicht over de werkelijke omstandigheden waarin hij zijn land heeft verlaten.

(vi.) Aangaande de vrees voor vervolging omwille van zijn job bij de overheid, stelt UNHCR in zijn *"UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq"* van 31 mei 2012 dat: *"UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion."* Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat leden van de ordediensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch verzoeker toont niet aan en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat hij, louter ingevolge het gegeven dat hij voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkte (in welke hoedanigheid is evenwel onduidelijk, zie boven), zou dreigen te worden vervolgd of geïdoleerd. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om te besluiten tot hij bij terugkeer naar Irak zou worden geïdoleerd ingevolge zijn (voormalige) werkzaamheden bij de overheid. Dit risico dient hij *in concreto* aan te tonen. Verzoeker haalt geen concrete, geloofwaardige en ernstige aan zijn beroep als overheidsmedewerker verbonden incidenten aan. Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in de jaren voor zijn komst naar België geïdoleerd of vervolgd werd omwille van zijn werkzaamheden als overheidsmedewerker. Dat hij bij een terugkeer naar Irak plots wel zou geïdoleerd worden omwille van zijn werk is dan ook niet aannemelijk.

(vii.) De verklaring dat zijn huis door de overheid in beslag is genomen omdat hij zijn hypotheeklening aan de overheid niet meer kon afbetalen sinds zijn vertrek uit zijn land (CGVS I p.6,13,25 CGVS II p.3), is geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

(viii.) De documenten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn asielaanvraag wijzigen de bovenstaande conclusies niet. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Irak een hoge graad van corruptie heerst en dat eender welk document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen; de objectieve bewijswaarde van Iraakse documenten is hierdoor uiterst relatief.

Verzoeker legt maar één origineel exemplaar neer, alle overige documenten zijn slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Dit geldt voor de verschillende kopieën van arrestatiebevelen (Document 5,17,18,19), het document van het onderzoekscomité (Document 11), het opsporingsbevel (Document 12), het bevel tot vrijlating (Document 14), het ontvangstbewijs na teruggave van een wapen (Document 15), de namenlijst (Document 20) – volgens hem een lijst met namen van gelddonoren die mee hebben gesponsord voor zijn vrijlating (CGVS I p.7,8) – en de verschillende ontslagbrieven (Document 9,10).

Over deze ontslagbrieven en enkele arrestatiebevelen blijkt ook dat een deel van de inhoud van deze documenten werd afgedekt met een papiertje. Hierop gewezen verklaart hij dat het misschien de handtekening is van S. alias A. Z., de persoon via wie hij deze kopieën hebt verkregen, die werd afgedekt (CGVS II p.28). Echter, documenten waarvan niet de volledige inhoud zichtbaar is, kunnen bezwaarlijk als objectief bewijs voor de verklaarde problemen worden beschouwd. De dreigboodschap (Document 7) kan evenmin de ongeloofwaardig bevonden verklaringen omkeren. Op geen enkele manier kan uit de neergelegde kopie immers worden afgeleid van wie dit bericht afkomstig is en wanneer of in welke context dit werd verstuurd. Verzoeker legt ook foto's neer (Document 6) waarover hij verklaart dat het foto's zijn van zijn klerenwinkel die na zijn vertrek uit Irak in brand werd gestoken (CGVS I p.6). Uit deze foto's kan echter op geen enkele manier worden afgeleid dat dit zijn klerenwinkel zou zijn, laat staat dat deze foto's kunnen aantonen dat hij in het land van herkomst een ernstige vrees voor vervolging hoeft te koesteren naar aanleiding van de arrestatie en dood van A. T., zoals hij beweert. De overlijdensakte van zijn vader (Document 1), zijn identiteitskaart (Document 3), zijn kieskaart (Document 4) en de kopie van zijn diploma (Document 8) bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist.

b. Beoordeling

Verzoeker voert *in concreto* aan dat, wat betreft de vage verklaringen die hij zou hebben afgelegd met betrekking tot Abu Tarab, er rekening moet worden gehouden met het feit dat het hier gaat om de hoofdcommandant van Hezbollah in de regio Babel. Het gaat om een zeer bekend persoon in de lokale media, zodat het niet noodzakelijk was om meer informatie over hem te hebben. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk concrete informatie kon geven over hem. Zo noemde hij naast een (algemene) persoonsbeschrijving de locaties Al Al Mussayib en Al Iskadyah in Madawi.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker verklaarde dat hij inlichtingenwerk deed en dat zijn taak erin bestond personen te schaduwen en informatie over hen te verzamelen. Gelet op het profiel dat hij zich aanmat, kan van verzoeker worden verwacht dat hij op zorgvuldige en precieze wijze informatie zou hebben verzameld over de persoon, een plaatselijk Hezbollah-commandant, die hij moest opsporen en arresteren. Dat hij zich in die hoedanigheid zou hebben kunnen beperken tot het verzamelen van algemene informatie via lokale media is niet meer dan een bewering die geenszins aannemelijk wordt gemaakt. Bovendien stemt deze *post factum*-bewering niet overeen met de verklaringen die verzoeker zelf aflegde met betrekking tot de wijze waarop hij zijn functie uitoefende. Verzoeker verklaarde immers dat hij degene was die A. T. opspoorde. Uit zijn functiebeschrijving (CGVS I, p. 9-10) blijkt dat hij personen schaduwde en uitvoerig screende. Daarbij werd onder meer informatie ingezameld bij de personen in de omgeving. Dit proces duurde soms meerdere weken. Op basis van een dergelijk onderzoek werd vervolgens beslist of deze persoon zou moeten worden aangehouden.

Verzoeker verklaarde dat hij A. T. op dezelfde manier zou hebben opgespoord. Hij en zijn team kregen het dossier in handen en observeerden een week à tien dagen de plaatsen waar hij regelmatig kwam. Ze verkregen ook informatie van verschillende mensen (CGVS III p.6,7,8,9,10). Dat verzoeker in die omstandigheden niet zou geweten hebben wat de werkelijke naam was van A. T., tot welke stam deze behoorde, hoe zijn vrouw heette of hoeveel kinderen hij had, is niet aannemelijk.

Waar verzoeker in het middel aanhaalt dat hij een persoonsbeschrijving kon geven van A. T., blijkt uit de door verzoeker aangehaalde passage dat het slechts gaat om een algemene beschrijving (groot, struis, baardje, rond gezicht en kort haar) die niet van aard is bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Waar verzoeker ook aanvoert dat hij Al Al Musssayib en Al Iskaderiyah heeft vermeld als de locatie van zijn ontmoetingsplaatsen en bureaus, blijkt uit de verdere lezing van deze passage dat verzoeker verder werd gevraagd waar precies in Mussayib en Al Kisanderiyah deze locaties gevestigd waren. Hierop diende verzoeker het antwoord schuldig te blijven (CGVS 3, p. 8). Uit de verdere lezing van zijn verklaringen blijkt ook dat verzoeker telkens vaag en ontwijkend antwoordde wanneer preciseringen werden gevraagd.

Met betrekking tot de samenstelling van het SWAT-team, betoogt verzoeker dat hem werd opgedragen specifiek te antwoorden op de gestelde vragen bij het CGVS. Hij voert aan dat enkel werd gevraagd naar W. en M., zodat hij niet meer over S. heeft gesproken; dit is aldus verzoeker louter te wijten aan een onnauwkeurige vraagstelling van het CGVS.

Het is te dezen niet betwist dat verzoeker zowel voor de DVZ (Verklaring, vraag nr. 3.5) als in het eerste gehoor bij het CGVS (CGVS I, p. 19) verklaarde dat er drie collega's met het SWAT-team meegingen. Uit de vraagstelling tijdens het tweede interview (CGVS II, p. 17) blijkt dat verzoeker verklaarde, met betrekking tot het precieze verloop van de operatie:

"- toen we info kregen, en twee van mijn collega's mee vertrokken naar de checkpoint.

- Wie?*
- M. en W.*
- Met wie vertrokken?*
- Met Swad (sic)"*

Hieruit blijkt dat verzoeker uit eigen beweging verklaarde dat twee – en niet drie – collega's meegingen. Het feit dat de *protection officer* niet specifiek heeft gevraagd waarom hij S. niet heeft vermeld, kan verzoeker niet aan het CGVS toeschrijven. Er kan terecht worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verklaringen in het tweede interview bij het CGVS verklaarde dat slechts twee collega's meegingen met het SWAT-team, daar waar hij in zijn eerdere verklaringen sprak van drie collega's.

Met betrekking tot zijn tegenstrijdige verklaringen over de verblijfplaatsen van zijn familieleden voert verzoeker aan dat hij hieromtrent zeer bezorgd is en emotioneel reageerde. De Raad ziet evenwel niet goed in op welke wijze dit de tegenstrijdige verklaringen op dit punt kan verklaren. Juist omdat verzoeker zich erg betrokken voelt bij het wedervaren van zijn familie, kan worden aangenomen dat hij goed op de hoogte is van hun verblijf. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij cognitieve problemen heeft of dat hij in die mate is getraumatiseerd dat hij niet in staat was hier naar behoren op te antwoorden.

Waar verzoeker met betrekking tot zijn werkbadge aanvoert dat hij steeds heeft verklaard dat het ging om een kopie van een badge die hij ter illustratie voorlegde, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat deze badge wel degelijk verzoekers naam en geboortedatum vermeldt. In het eerste interview voor het CGVS (CGVS I, p. 7) verklaarde verzoeker ook geenszins dat het zou gaan om een niet authentieke kopie die hij slechts ter illustratie voorlegde. Het is pas nadat verzoeker bij het tweede interview wordt geconfronteerd met het feit dat deze badge weinig authentiek overkomt, dat hij een erg onduidelijk verhaal opdist:

"Wat is DOC 13?

- Een ID van de Mafaris, mijn badge.*
- Dat ziet er nu toch echt heel fake uit. Je ziet de knipboorden nog bij dat logo en de handtekening is precies met paint getekend?*
- Het is gewoon een soort van ... Op checkpoints toon ik de andere badge. Mijn originele badge is de andere.*
- Dit is dus echt een kopie van uw badge. Die badge is op een kopiemachine gelegd en dit is eruit gekomen?*
- Nee. Toen ik ben overgeplaatst aar Swat hebben ze alle badges ingenomen. Ik heb het van de persoon bij wie dat op zijn computer is bewaard een kopie gevraagd om af te drukken, dit is er uit gekomen.*
- Dus het is een print van een scan van uw badge?*
- Bijna. Zoiets."*

Dat hij dit slechts als voorbeeld vermeldt over hoe de badge eruit ziet *"in de praktijk"* is geenszins overtuigend. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in eerste instantie louter verklaarde dat hij zijn

badge voorlegde; pas na confrontatie past hij zijn verklaringen aan en deze aangepaste verklaringen zijn geenszins duidelijk. Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoeker zich de moeite zou getroosten een imitatie van een badge, die werd ingetrokken, voor te leggen. Dit draagt immers niets bij aan de bewijskracht van zijn verklaringen. Verzoekers *post factum*-verklaringen zijn dan ook geenszins overtuigend.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde met betrekking tot het bedrag dat werd betaald voor zijn vrijlating (170 miljoen dinar vs. 120 miljoen dinar), merkt de Raad vooreerst op dat het hier gaat om een aanzienlijk verschil met betrekking tot een belangrijk element in verzoekers relaas. Bovendien gaf verzoeker er blijk van goed op de hoogte te zijn van de wijze van terugbetaling; hij verklaarde immers dat de som werd ingezameld door bijdrages van collega's, dat hij de namenlijst van degenen die bijdroegen heeft gekregen van de chef-korporaal (CGVS I, p. 8) en dat hij persoonlijk 7 miljoen heeft bijgedragen (CGVS I, p. 22). Verzoekers tegenstrijdige verklaringen blijken aldus uitdrukkelijk uit de gehoorverslagen. Dat hij nadien, nadat hij reeds werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde dat hij *"nogal vergeetachtig"* is, doet hieraan geen afbreuk. Uit zijn eerdere verklaringen blijkt immers nergens dat hij moeilijkheden had om zich deze elementen te herinneren. Waar verzoeker nog verwijst naar de lange periode waarop de interviews gespreid waren, merkt de Raad op dat het eerste interview voor het CGVS plaatsvond op 24 oktober 2016, het tweede op 12 juli 2017 en het derde op 28 augustus 2017. Deze periode is niet dermate lang dat verzoeker zich de essentiële elementen van zijn relaas niet meer zou kunnen herinneren. Daarenboven gaat verzoeker er met zijn betoog aan voorbij dat verzoeker zichzelf ook tijdens het eerste interview reeds tegensprak met betrekking tot het bedrag waarvoor hij werd vrijgekocht.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de hoger uiteengezette motieven bij en neemt deze over.

Wat betreft de bijkomende stukken die verzoeker in zijn aanvullende nota overmaakte, herinnert de Raad vooreerst aan hetgeen reeds werd opgemerkt in de bestreden beslissing, met name dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Irak wijdverspreid is en documenten derhalve eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Aldus hebben Iraakse documenten slechts een zeer geringe bewijskracht. Het arrestatiebevel (stuk 18) betreft bovendien slechts een kopie die geen enkele garantie op authenticiteit biedt. De bestuurlijke bevelen van het directoraat voor pensioenen (stuk 19) strekken er toe verzoeker uit te sluiten van zijn recht op pensioen ingevolge zijn ongewettigde afwezigheid. Dit staat los van de door verzoeker ingeroepen vervolgingsgronden en toont deze dan ook niet aan. Wat betreft het arrestatiebevel tegen zijn moeder en broer (stuk 20) - weerom een kopie - blijkt uit lezing hiervan dat verzoeker meermaals naar de woning van zijn moeder zou zijn teruggekeerd. Ter terechtzitting om verduidelijking gevraagd, verklaart verzoeker dat hij niet is teruggekeerd maar dat ze dachten dat hij terug was. Waarom de inlichtingendiensten ervan uitgingen dat verzoeker was teruggekeerd, terwijl tezelfdertijd arrestatiebevelen omwille van zijn afwezigheid werden uitgevaardigd, maakt verzoeker niet duidelijk. De Raad stelt dan ook vast dat het deze stukken aan overtuigingskracht ontbeert. Het stuk 21, met betrekking tot de onderzoeksraad, heeft betrekking op de onwettige afwezigheid van verzoeker en toont evenmin de vervolgingsgronden aan. Ook het directiebevel met betrekking tot het ontslag van verzoeker is slechts gesteund door verzoekers afwezigheid, wat in deze niet wordt betwist. Het overlijdensattest van W. S. Q. A. vermeldt dat deze overleed op 10 september 2017. Dit overlijden, evenwel twee jaar na de ingeroepen vervolgingsfeiten, toont evenwel niet op zich de gebeurtenissen aan die worden aangevoerd door verzoeker en zijn niet van aard hogerstaande motieven te weerleggen. Het stuk 24, een aanstelling van een advocaat door verzoekers moeder, bevat geen informatie met betrekking tot de redenen waarom een advocaat werd aangesteld. Het stuk 25, het arrestatiebevel ten aanzien van verzoeker, opgesteld op 26 januari 2018, toont niet aan op basis van welke elementen dit werd uitgevaardigd. Het vonnis van de rechtbank van interne veiligheid (stuk 26) verwijst naar artikel 1/4 van de wet nr. 13 van het jaar 2005 en artikel 5 van het strafwetboek nr. 14 van het jaar 2008. Als tenlastelegging wordt vermeld *"schending van de eer omdat hij uit het land weggelopen is"*. Verzoeker toont niet aan dat het hier om iets anders zou gaan dan desertie. Het vonnis dat wordt voorgelegd (stuk 26) is uitsluitend uitgesproken op grond van de verdwijning van verzoeker. Ook de overige stukken, de identiteitskaarten en de politiekaarten tonen de door verzoeker aangevoerde vervolgingsgronden niet aan. Daargelaten de authenticiteit van deze stukken, stelt de Raad vast dat al deze stukken betrekking lijken te hebben op het feit dat verzoeker gedeserteerd is. Uit de gehoorverslagen blijkt niet dat verzoeker op enig ogenblik een gegronde vrees voor vervolging heeft geuit omwille van zijn desertie. Verzoeker, die in het kader van zijn verklaringen nooit heeft gewezen op het feit dat hij vreest vervolgd te worden omwille van zijn desertie uit de inlichtingendiensten, toont niet aan dat hij omwille hiervan het risico loopt op een onevenredige of discriminatoire bestraffing (cf.

UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167).

Wat betreft het psychologische attest tenslotte, blijkt hieruit dat verzoeker te lijden heeft aan stress, doch niet dat zijn cognitieve vermogens hierdoor dermate zijn aangetast dat hij niet in staat was te antwoorden op de vragen die hem werden gesteld. Ook uit de lezing van de verschillende gehoorverslagen blijkt niet dat verzoeker fundamentele moeilijkheden had met betrekking tot het beantwoorden van de vragen.

Waar verzoeker wijst op zijn risicoprofiel als werknemer bij de politie en lid van het SWAT-team, stelt de Raad vast dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gemotiveerd:

"Aangaande de vrees voor vervolging omwille van uw job bij de overheid, dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat leden van de ordediensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonde en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkte (in welke hoedanigheid is evenwel onduidelijk, zie boven), zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Een loutere verwijzing naar algemene informatie kan dan ook niet volstaan teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden bij de overheid. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige aan uw beroep als overheidsmedewerker verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als overheidsmedewerker. Dat u bij een terugkeer naar Irak plots wel zou geïsoleerd worden omwille van uw werk is dan ook niet aannemelijk."

Uit bovenstaande passages blijkt dat noch in de bestreden beslissing, noch in de informatie aanwezig in het administratief dossier wordt besloten dat politieagenten in Irak geen gevaar lopen. Er wordt in tegendeel bevestigd dat leden van veiligheidsdiensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, zoals ook blijkt uit de informatie die door verzoeker wordt aangevoerd. Echter, het aanhalen van algemene informatie omtrent verzoekers risicoprofiel volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker beroept zich met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus op de veiligheidssituatie in zuid-Irak, en beroept zich daarmee op artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

Verzoekers herkomst uit Babil en zijn hoedanigheid als 'burger' worden niet betwist, zodat in het kader van de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade de veiligheidssituatie in de provincie Babil dient te worden onderzocht. Vanuit de optiek van een regionale analyse dient erop te worden gewezen dat de internetartikels die verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota van 24 augustus 2018 aanhaalt en die betrekking hebben op aanslagen in Najaf, Basra en Karbala niet dienstig zijn voor de specifieke evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Babil. Daarnaast dient te worden aangestipt dat de "COI Focus, Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018, die door de

commissaris-generaal werd gevoegd bij zijn aanvullende nota van 2 september 2018, zich in het bijzonder richt op de periode tussen juni 2017 tot februari 2018 en bijgevolg van meer recente datum is dan de informatie die verzoeker in de bijlagen bij zijn verzoekschrift had aangeleverd en die betrekking had op de periode die daaraan voorafgaat.

Verzoeker levert in zijn middel algemene kritiek op de beoordeling van de veiligheidssituatie in zuid-Irak en stelt dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden in het zuiden van Irak. Hij bespreekt in hoofdzaak de situatie van de ontheemden (IDP's) in zuid-Irak, waarbij hij, die geboren is in Babil uit ouders die beiden ook in Babil geboren zijn (AD, stuk 34, Verklaring DVZ, 23 februari 2016, persoonsgegevens), bezwaarlijk als een ontheemde in zuid-Irak kan worden aanzien die zich om die reden in een precare positie zou bevinden.

Verder merkt de Raad op dat nergens wordt ontkend dat er in zuid-Irak nog steeds sporadisch aanslagen worden gepleegd, waarbij burgerslachtoffers te betreuren vallen. Over het algemeen is de veiligheidssituatie van de zuidelijke provincies echter veel gunstiger dan in centraal-Irak en is er in de meeste provincies zelfs geen sprake van een 'gewapend conflict' in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet en slechts in zeer beperkte mate van 'willekeurig geweld' door aanslagen. Nochtans blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er in zuid-Irak uitgesproken regionale verschillen bestaan waarbij er in (het noorden van) de provincie Babil wel gewapende confrontaties plaatsvonden en dat daar de afgelopen jaren het meeste geweld kon worden vastgesteld (Aanvullende nota commissaris-generaal, "*COI Focus, Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak*", 28 februari 2018, p. 18).

De opstoten van geweld deden zich vooral voor gedurende korte periodes in de zomer van 2014 en in het voorjaar van 2016. Voor het overige bleef het aantal geweldsincidenten relatief beperkt. Ook in het voorjaar van 2017 bleef het aantal burgerdoden beperkt en werd slechts één zware aanslag gemeld (*Ibid.*, p. 20). De tweede helft van 2017 en het begin van 2018 worden ook gekenmerkt door het voortduren van relatief beperkte incidenten.

In weerwil van verzoekers beweringen in de aanvullende nota wordt in de landeninformatie wel degelijk ingegaan op een aantal humanitaire factoren zoals de problematische socio-economische toestand en de politieke conflicten tussen de sjiitische groeperingen (Aanvullende nota commissaris-generaal, "*COI Focus, Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak*", 28 februari 2018, p. 11-12) en wordt de situatie van de opvang van een grote hoeveelheid ontheemden in zuid-Irak besproken (*Ibid.*, p. 30-31). Hoewel er in vergelijking met de andere zuidelijke provincies in de provincie Babil relatief meer geweldsincidenten plaatsvinden, liggen de cijfers veel lager dan in andere provincies in Irak (*Ibid.*, tabel pp. 12-13).

Verzoekers betoog in de aanvullende nota met betrekking tot het risico dat de situatie in Koerdistan afglijdt naar een gewapend conflict, leidt niet tot de vaststelling dat er actueel voor Zuid-Irak sprake is van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de informatie kan niet worden geconcludeerd dat de actuele veiligheidssituatie in Babil van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Babil, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, 48/4 of 48/6 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT